

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iraklis Haralambidis

Strona pozwana: Calogero Casilli

przy udziale: Autorità Portuale di Brindisi, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Regione Puglia, Provincia di Brindisi, Comune di Brindisi, Camera di Commercio Industria Artigianato ed Agricoltura di Brindisi

Sentencja

W okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, art. 45 ust. 4 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na zastrzeżenie dla swoich obywateli sprawowania funkcji prezesa organu zarządzającego portem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-277/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 96/67/WE — Artykuł 11 — Transport lotniczy — Usługa obsługi naziemnej — Wybór podmiotów świadczących usługi)

(2014/C 409/19)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i F.W. Bulst, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, T. Falcão i V. Moura Ramos, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Poprzez brak przyjęcia niezbędnych środków w celu ustanowienia procedury wyboru podmiotów upoważnionych do świadczenia usług obsługi naziemnej w zakresie obsługi bagażowej, obsługi ramp oraz ładunku i poczty w portach lotniczych w Lizbonie, Porto i Faro, zgodnie z art. 11 dyrektywy Rady 96/67/WE z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tego artykułu.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 10.8.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias – Cypr) – Sotiris Pappasavvas przeciwko O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd i in.

(Sprawa C-291/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2000/31/WE — Zakres stosowania — Spór o zniesławienie)

(2014/C 409/20)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Lefkosias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sotiris Papasavvas

Strona pozwana: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi, Giorgios Sertis

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „usług społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tego przepisu obejmuje usługi polegające na oferowaniu informacji on-line, za które usługodawca otrzymuje wynagrodzenie nie od usługobiorcy, lecz z przychodów uzyskiwanych z reklam emitowanych na stronie internetowej.
- 2) Dyrektywa 2000/31 nie stoi na przeszkodzie, w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, zastosowaniu reżimu odpowiedzialności cywilnej w związku ze znieśławieniem.
- 3) Ograniczenia odpowiedzialności cywilnej, o których mowa w art. 12–14 dyrektywy 2000/31, nie dotyczą spółki będącej wydawcą prasowym, dysponującym stroną internetową, na której publikowana jest elektroniczna wersja dziennika, przy czym spółka ta ponadto otrzymuje wynagrodzenie z przychodów z reklam handlowych emitowanych na tej stronie, w przypadku gdy ma ona wiedzę o publikowanych informacjach i sprawuje nad nimi kontrolę, niezależnie od sytuacji, czy gdy dostęp do strony jest odpłatny.
- 4) Ograniczenia odpowiedzialności, o których mowa w art. 12–14 dyrektywy 2000/31, można zastosować w ramach sporu między jednostkami dotyczącego odpowiedzialności cywilnej w wypadku znieśławienia, jeśli spełnione są przesłanki wskazane w tych artykułach.
- 5) Artykuły 12–14 dyrektywy 2000/31 nie pozwalają usługodawcy świadczącemu usługi społeczeństwa informacyjnego na sprzeciwienie się wystąpieniu z powództwem przeciwko temu usługodawcy oraz – w konsekwencji – przyjęciu przez sąd krajowy środków tymczasowych. Usługodawca może podnieść przewidziane w tych artykułach ograniczenia odpowiedzialności zgodnie z przepisami prawa krajowego zapewniającymi ich transpozycję lub w braku takiej możliwości – w sposób pozwalający na dokonanie ich wykładni zgodnej z tymi artykułami. Natomiast w ramach sporu takiego jak postępowanie główne, dyrektywa 2000/31 nie może sama nakładać na jednostkę zobowiązań i nie można wobec tego powoływać się na nią względem tej jednostki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

(Sprawa C-328/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — Obowiązek dalszego przestrzegania przez przejmującego zasad i warunków ustanowionych w układzie zbiorowym do czasu wejścia w życie innego układu zbiorowego — Pojęcie „układu zbiorowego” — Przepis krajowy przewidujący, że do momentu wejścia w życie innego układu zbiorowego wypowiedziany układ zbiorowy nadal wywiera skutki)

(2014/C 409/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof